

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DECIZIA NR. 50

Ședința publică din 13 ianuarie 2022

Președinte	Gabriel Florariu
Judecător	Diana Grigorean
Judecător	Ioana Loredana Posteuță
Grefier	Liliana Huțuleac

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de pârâta *Universitatea Ștefan cel Mare Suceava*, cu sediul în municipiul Suceava, str. Universității nr. 13, împotriva *sentinței nr. 540 din 8 septembrie 2021 pronunțată de Tribunalul Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal*, intimat fiind reclamantul *Căluș Florin* (...) și *Nuț Gabriela Ștefania și Asociația Daria Constanța*, (...) cu cerere de intervenție accesorie.

Dezbaterile asupra recursului au avut loc în ședința publică din 12 ianuarie 2022, susținerile reprezentantei pârâtei-recurente fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, și când, din lipsă de timp pentru deliberare, pronunțarea s-a amânat pentru astăzi.

După deliberare,

CURTEA,

Asupra recursului de față, constată:

Prin cererea adresată Tribunalului Suceava la data de 13 august 2021 și înregistrată sub nr. 3384/86/2021, reclamantul Căluș Florin, în contradictoriu cu pârâta Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună următoarele:

1. Obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, conform art. 451 din Codul de procedură civilă;

2. Despăgubiri în cuantum de 20.000 de lei, pentru lezarea drepturilor prevăzute de CEDO, conform art. 18 alin. 3 din Legea nr. 544/2004;

3. Anularea art. 2 lit. a) și b) din Hotărârea Senatului Universității ”Ștefan cel Mare” Suceava cu nr. 29/22.04.2021;

4. Suspendarea Hotărârii Senatului cu nr. 29/22.04.2021, conform art. 14 alin 1 din Legea nr. 544/2004, până la soluționarea cauzei;

5. În baza art. 201 alin. 4 din Codul de procedură civilă, solicită fixarea unor termene procedurale foarte scurte de maxim 48 de ore, precum și judecarea de urgență;

6. În baza art. 159 din Codul de procedură civilă, solicită scurtarea la termen la 48 de ore a termenului de citație a pârâtului și înmânarea acesteia, prin agent procedural;

7. A solicitat instanței să se pronunțe în maxim în 48 de ore de la finalizarea dezbaterilor.

Prin întâmpinare, pârâta Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, în ceea ce privește solicitarea de suspendare a executării actului administrativ învederează instanței că cererea de

suspendare este inadmisibilă deoarece reclamantul nu a sesizat Senatul Universității, ca emitent al actului, în termenul legal de 30 de zile de la data comunicării actului.

Prin adresa de completare din data de 9 august 2021, pentru prima oară reclamantul a adus în discuție solicitarea de anulare a art. 2 din Hotărârea Senatului nr. 29/20.04.2021.

Pe cale de consecință, pentru toate considerentele expuse, a solicitat respingerea acțiunii ca inadmisibilă, pentru excepțiile invocate și a solicitării de suspendare a aplicării Hotărârii Senatului Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, pentru motivele expuse.

Prin sentința nr. 540 din 8 septembrie 2021, Tribunalul Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal, a respins excepțiile invocate prin întâmpinare ca nefondate; a admis acțiunea având ca obiect „anulare act administrativ”, formulată de reclamantul Căluș Florin, în contradictoriu cu pârâta Universitatea „Ștefan cel Mare”; a anulat art. 2 lit. a) și b) din Hotărârea nr. 29 din 22 aprilie 2021 adoptată de Senatul Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava; a respins cererea în despăgubiri ca neîntemeiată; a admis cererea de suspendare formulată de reclamantul Căluș Florin, în contradictoriu cu pârâta Universitatea „Ștefan cel Mare”; a suspendat, în ce-l privește pe reclamant, executarea dispozițiilor art. 2 lit. a) și b) din Hotărârea nr. 29 din 22 aprilie 2021 adoptată de Senatul Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, până la soluționarea definitivă a cauzei; onorariul avocatului din oficiu Barabaș Liliana în cuantum de 940 lei, conform Delegației pentru asistență obligatorie nr. 1942/2021, s-a avansat din fondurile Ministerului Justiției; a obligat pârâta să plătească statului suma de 1010 lei cu titlul de cheltuieli judiciare, din care 70 lei taxe de procedură și 940 lei onorariu avocat.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta Universitatea Ștefan cel Mare Suceava.

În motivare, pârâta-recurentă a arătat că în cauză sunt incidente motivele de casare prevăzute de art. 488 alin. 1 pct. 6, art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, pe care le-a inserat.

Referitor la art. 488 alin. (1) pct. 6 Cod pr. Civilă, pe care l-a inserat:

- „*nu cuprinde motivele*” a arătat că este reținută ca justificarea respingerii excepției tardivității susținerea reclamantului că nu a existat internet în cămin, fără ca acesta să fi adus vreo probă în acest sens; instanța a aduse argumente nedovedite, neprobate în niciun fel, ceea ce echivalează cu lipsa motivării, argumente precum cel că „deși vaccinarea poate contribui la creșterea imunității persoanelor vaccinate, nu reprezintă o garanție, și nici testul RT-PCR de altfel, că persoanele respective nu sunt purtătoare ale virusului SARS COV 2”; nu există motivarea pentru care pe fondul cauzei a înțeles să respingă argumentele recurenteii că nu a existat o încălcare a prevederilor articolelor 16, 26 și art. 34 din Constituția României.

- *cuprinde motive contradictorii* a arătat că aprecierea instanței că plângerea prealabilă nu ar fi obligatorie întrucât Senatul unieversității ar fi derogat prin Regulamentul său de la lege vine în contradicție cu afirmația ulterioară „, or actul administrativ de aplicare a legii nu poate deroga, nu se poate substitui și nici adăuga la lege „ (evident, a doua afirmație este cea reală), interpretând în continuare limitative atribuțiile Senatului universității și ajungând la concluzia că Senatul USV nu ar avea dreptul să stabilească modul de acces în căminele care fac parte din patrimoniul universității.

- *motive străine de natura cauzei* a arătat că instanța a motivat respingerea excepției prematurității: „faptul că solicitarea nu a fost intitulată formal plângere, nu poate conduce la concluzia că procedura prealabilă nu a fost declanșată ” în condițiile în care nici nu s-a susținut aceasta;

- instanța a adus argumente care ar putea contrazice o eventuală impunere a vaccinării, or, în cauză este vorba despre oferirea unor alternative, totuși instanța a motivat „ In România vaccinarea nu este obligatorie, nefiind adoptată o lege in acest sens, iar pe de altă parte, deși vaccinarea poate contribui la creșterea imunității persoanelor vaccinate, nu reprezintă o garanție, și nici testul RT-PCR de altfel, că persoanele respective nu sunt purtătoare ale virusului SARS COV2 ”.

- deși reclamantul își întemeiază acțiunea pe așa-zisele motive de discriminare, invocând nerespectarea „dreptului său la cazare” și prevederi constituționale pretins a fi fost

încălcate, instanța a motivat decizia sa cu argumente străine de obiectul cauzei, referitoare la forța probantă a testului RT-PCR, la capacitatea vaccinului de a crește imunitatea, total irelevante pentru cauză.

Referitor la dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8, pe care l-a inserat (norme de drept material greșit aplicate fiind: prevederile articolul 7 din O.U.G. 141/2020, art. 11 din HG 432/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 aprilie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, prevederile art. 1 alineatul (3) și art. 2 din Ordinul comun emis de Ministerul Educației și Ministerul Sănătății Nr. 3235/93 din 4 februarie 2021, prevederile art. 7 și 11 din Legea nr. 554/2004, articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul Senatului USV, prevederile art. 2 din Hotărârea Senatului Universității nr. 29/22 aprilie 2021.)

Recurentul a arătat că la data de 22 aprilie 2021 a fost aprobată în Senatul Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava Hotărârea nr. 29, prin care se indică faptul că la cazarea în căminele universității pentru anul universitar 2021-2022 (anul universitar începe la data de 1 octombrie 2021), studenții vor prezenta alternativ unul din 3 documente: fie dovada vaccinării, fie dovada unui test RT PCR pentru Covid 19 negativ efectuat cu cel mult 3 zile înainte de data cazării, fie adeverința de la medicul de familie eliberată cu cel mult 6 luni înaintea cazării din care să rezulte că a trecut prin boală. În conformitate cu prevederile Regulamentului Senatului universității, această hotărâre a fost adusă la cunoștința comunității universitare la data de 26 aprilie 2021, astfel cum reiese din dovada depusă la dosarul cauzei.

La data de 5 august 2021 a fost primită la universitate notificarea nr. 16573/05.08.2021, depusă la dosar instanței de fond,) prin care i-a adus la cunoștință o serie de aserțiuni privind faptul că la nivel național vaccinarea nu este obligatorie, dar prin care nu se solicita anularea hotărârii.

Ulterior, la data de 9 august 2021, reclamantul a depus un înscris prin care arată că revine cu completări asupra notificării cu nr. 16573/05.08.2021: „în concluzie doresc anularea art. 1 și 2 din Hotărârea Senatului nr. 29/20.04.2021, deoarece contravine Legilor și Convențiilor Europene. Completările au fost înregistrate la USV cu nr. 16678 din 09.08.2021. În acesta completare este inserată și o solicitare expres întemeiată pe prevederile legii 544/2001 privind informațiile de interes public, solicitare care a fost disjunctă de restul cererii având un obiect total diferit și un termen legal diferit de răspuns, de 10 zile, motiv pentru care a răspuns separat doar la această cerere, astfel cum a indicat și la instanța de fond.

La data de 16 august 2021 este comunicată USV acțiunea reclamantului prin care solicită anularea articolului 2 literele a și b din Hotărârea Senatului nr. 29/22.04.2021.

Instanța a admis acțiunea în anularea articolului 2 literele a și b, ajungând la această soluție prin interpretarea greșită a normelor de drept enumerate mai sus, iar motivarea deciziei a fost realizată printr-o serie de motive contradictorii, străine cauzei sau chiar fără niciun fel de argumente legale.

Astfel, se poate observa că instanța a interpretat eronat chiar normele cuprinse în Hotărârea Senatului Universității nr. 29 din 22 aprilie 2021, deoarece a considerat o restrângere a drepturilor studenților faptul că li se cere ca „la cazare” să prezinte unul din documentele respective. Instanța arată astfel despre măsuri restrictive ce ar fi impuse, or niciun drept nu este restricționat prin solicitarea alternativă a 3 documente. Astfel, faptul că se solicită „la cazare” este diferit de a i se fi solicitat pentru a obține dreptul de cazare. În fapt, articolul înseamnă că studentul care a obținut drept de cazare în căminele universității, fiind inclus pe listele de cazare, atunci când se prezintă efectiv să se cazeze va prezenta unul din aceste documente, cel care se potrivește situației sale: fie un test negativ, fie dovada vaccinului, dacă este vaccinat, fie adeverința că a fost bolnav, dacă se află în această situație. În cazul în care nu le poate prezenta pe cele 2 de la literele b sau c și își face un test care iese pozitiv nu înseamnă că pierde dreptul de a se caza în cămin, ci doar că se va prezenta din nou să se cazeze după ce este vindecat.

Referitor la respingerea excepțiilor pe care le-a invocat la instanța de fond recurenta a arătat că interpretarea normelor interne ale universității, aprobate de Senatul universității,

coroborată cu interpretarea articolului 7 din Legea contenciosului administrativ este eronată. Nu se poate deroga prin norme interne de la prevederile Legii contenciosului administrativ, nicio prevedere din Legea contenciosului sau din normele de tehnică legislativă nu susține această interpretare.

Pe de altă parte, interpretarea că prin folosirea termenului definitiv ar însemna că măcar intenția Senatului a fost să nu se poată ataca în niciun fel hotărârea sa, ar putea să însemne că nici instanța nu o poate anula. Utilizarea termenului definitiv se face, în mod uzual pentru a contura caracterul definitiv al hotărârilor instanței, or, în acest context, dacă instanța interpretează că Regulamentul Senatului a derogat de la Legea contenciosului, nu se justifică de ce consideră că a derogat doar de la obligativitatea cererii prealabile și nu și de la posibilitatea de a ataca în instanță prevederile actului administrativ emis de Senatul universității.

Este, evident, o greșită interpretare a dispozițiilor legale din Legea contenciosului administrativ, precum și o total eronată interpretare a normelor interne ale universității.

Totodată, aceste argumente sunt contradictorii, atât în contextul menționat cât și prin faptul că ulterior, în aceeași hotărâre, după ce Senatul universității i-a fost „conferit” de instanță „dreptul” de a deroga de la normele legii contenciosului, se subliniază că nu ar avea dreptul să instituie reglementări pentru trierea epidemiologică la cazarea în căminele universității. În condițiile în care Senatul universității, conform Legii educației naționale este cel care aprobă organizarea și funcționarea universității. Așadar, pe de o parte, instanța susține că prin Regulamentul Senatului s-a derogat de la Legea contenciosului și, în aceeași hotărâre: Măsurile dispuse de către Senatul Universității prin hotărârea contestată nu reprezintă o transpunere a normelor legale, ci se substituie acestora, or actul administrativ de aplicare a legii nu poate deroga, nu se poate substitui și nici adăuga la lege.

Pe cale de consecință, interpretarea instanței că dacă în Regulamentul senatului USV se specifică despre hotărârile Senatului că ar fi definitive și obligatorii pentru comunitatea universitară, aceasta ar însemna că cererea prealabilă nu este obligatorie este profund eronată și în profundă contradicție nu numai cu prevederile legale ci și cu argumentele ulterioare ale instanței. Așadar, pe această motivare în mod greșit se bazează respingerea excepției.

Instanța a reținut ulterior că: De altfel, și în ipoteza în care s-ar aprecia a fi aplicabile prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, tribunalul reține că termenul de formulare a plângerii prealabile curge de la comunicarea hotărârii în discuție, respectiv de la momentul la care reclamantul a luat cunoștință efectiv de conținutul acestui act, or, față de modalitatea de comunicare prin publicare, este greu de stabilit data la care acesta a cunoscut efectiv actul, reclamantul motivând că în cămin internetul a fost întrerupt”.

În această argumentare instanța a indicat greșită înțelegere atât a normei din Regulamentul USV care instituie: Hotărârile vor fi aduse la cunoștință prin publicarea acestora pe site-ul USV cât și a prevederilor art. 7 din Legea contenciosului administrativ. Astfel, Regulamentul prevede că modalitatea prin care sunt transmise comunității universitare reglementările emise de Senat este prin publicare pe site. Pe cale de consecință, dovedind care a fost data comunicării, aceasta este cea de la care încep să curgă termenele.

Or, în mod cu totul inexplicabil, instanța a ignorat acest sens al articolului din regulamentul și, fără să motiveze în vreun fel, a decis că este greu de stabilit care este data la care reclamantul a cunoscut prevederile hotărârii. Mai mult, instanța a luat în considerare, fără să fie adusă vreo probă, susținerea că în cămin nu ar fi fost internet, acesta constituind motivul pentru care reclamantul a luat cunoștință mai târziu de prevederile hotărârii.

A arătat că interpretarea instanței că nu este certă data luării la cunoștință de către reclamant a hotărârii, în pofida faptului că în Regulamentul Senatului se precizează că aducerea la cunoștință se face prin publicarea pe site, este o interpretare eronată.

Pe de altă parte, decizia de a admite susținerea că „nu a avut internet” în lipsă de probe și a-și întemeia motivarea pe această susținere neprobată echivalează cu nemotivarea acestui argument adus de instanță. În mod vădit nu constituie motiv temeinic un argument neprobat, așadar interpretarea instanței este eronată și nu poate sta la baza respingerii excepției.

Pârâta a comunicat reclamantului răspunsul cu nr. 16907/16.08.2021 în baza Legii nr. 544/2001, fără a face nicio mențiune cu privire la solicitarea de revocare. Faptul că solicitarea nu a fost intitulată formal plângere, nu poate conduce la concluzia că procedura prealabilă nu a fost declanșată. De altfel, pârâta putea solicita informații suplimentare pentru a putea califica cererea formulată.

Această constatare a instanței indică o lipsă de înțelegere a prevederilor Legii 544/2001 privind informațiile de interes public.

Din moment ce a fost transmisă o cerere expres întemeiată pe prevederile Legii nr. 544/2001 privind informațiile de interes public devin incidente exclusiv pentru acea solicitare procedurile specificate în această lege. Așadar, reclamantului i s-a transmis un răspuns în baza Legii informațiilor de interes public, numai la solicitarea bazată pe această lege, astfel cum reiese și din documentele depuse de dumnealui la dosar.

Instanța a făcut o confuzie între răspunsul la cererea bazată pe Legea informațiilor de interes public cu răspunsul din cadrul procedurii prealabile prevăzută de Legea contenciosului administrativ „De asemenea, este excesiv a imputa reclamantului că nu a așteptat împlinirea termenului de 30 de zile calculat de la data înregistrării notificării la pârâtă, pentru a introduce acțiunea în anulare, în condițiile în care, așa cum s-a arătat, pârâta a comunicat un răspuns cererii sale”.

Deosebit de acestea, se remarcă faptul că motivarea este contradictorie în acest punct. Astfel aduce argumente că reclamantul a formulat o plângere prealabilă, or, recurenta nu a contestat acest fapt. În descrierea situației de fapt a indicat că ulterior documentului numit Notificare au fost aduse completări care a clarificat că este vorba despre o plângere prealabilă. Față de acest aspect a arătat că cererea prealabilă a fost introdusă tardiv față de data aducerii la cunoștință a actului atacat, în timp ce acțiunea în instanță a fost introdusă prea devreme, prematur, înainte de a afla dacă Senatul este de acord cu plângerea. Instanța a reținut că „nu se poate concluziona că plângerea prealabilă nu a fost declanșată”. Motivele sunt contradictorii în condițiile în care recurenta nu a contestat că ar fi introdus o plângere prealabilă.

A invocat și inserat art. 11 din Legea nr. 554/2004 și a arătat că acțiunea de anulare, fiind comunicată universității de instanță la 7 zile după data precizărilor aduse notificării (și la 11 zile de la data notificării) nu respectă acest articol.

Instanța a interpretat eronat că răspunsul la cererea de informații de interes public, datat 16 august, ar fi răspunsul la cererea prealabilă, aducând o greșită interpretare a celor două legi susmenționate. De observat că la data la care i s-a răspuns cererii de informații de interes public (16 august), deja era introdusă acțiunea (comunicată recurente pe 16 august), ceea ce înseamnă că, chiar și față de aceasta, acțiunea este introdusă prea devreme, astfel încât trebuia respinsă ca inadmisibilă datorită prematurității.

Argumentele ulterioare ale instanței, în cadrul cărora justifică interesul prezentat de reclamant pentru introducerea acțiunii prin faptul că a fost lăsat să stea permanent în cămin, deci că a avut continuitate la cazare sunt vădit contradictorii și, de asemenea, instanța nu a motivat respingerea argumentelor recurente aduse în interpretarea art. 33 din Codul de procedură civilă. Prin urmare, dacă activitatea judiciară nu-i poate procura părții un interes practic, cererea sa va fi respinsă pentru lipsa acestei cerințe. Or, în mod contradictoriu, deși reclamantul recunoaște că stă în cămin în mod continuu, se consideră că el are un interes practic.

Interesul trebuie să fie născut, în opinia Codului de procedură civilă, or această condiție nu poate fi considerată îndeplinită din moment ce la data introducerii acțiunii reclamantul nu se află în situația în care să se fi definitivat listele de cazare ale anului universitar 2021-2022 (deoarece acestea se stabilesc în luna septembrie) iar hotărârea atacată nici nu este de actualitate, intrând în vigoare pentru anul universitar 2021-2022. Această chestiune în mod vădit instanța a interpretat-o eronat.

Pe cale de consecință, acțiunea trebuia respinsă ca inadmisibilă pentru motivele arătate de recurentă la instanța de fond.

Referitor la fondul cauzei, motivările instanței sunt în mod clar bazate pe interpretarea eronată a legislației menționate, unele dintre ele sunt străine de fondul cauzei și concluziile sunt de multe ori nemotivate, în lipsa unor argumente probate.

A arătat că instanța a interpretat eronat dispozițiile din articolul 7 din OUG I 14/2020 și pe cele ale normelor legale invocate de recurență pentru a argumenta dreptul Senatului USV de a reglementa modul de organizare și funcționare în cadrul campusului universității în vederea asigurării dreptului la educație al studenților (art. 213 din Legea educației naționale, art. 51 din Carta universității).

Conform OUG 114/2020 - art. 7, coroborat cu prevederile din Legea educației naționale, Senatul universității are o serie de responsabilități privind organizarea activității didactice. Or, în interpretarea instanței, observă că aceasta rupe actul didactic de asigurarea condițiilor pentru participarea la acest act didactic. Faptul că pentru asigurarea accesului la activitatea educațională este necesar să fie gestionate de universitate căminele universității pare să scape înțelegerii instanței. Căminele sunt gestionate în vederea asigurării accesului la actul educațional, nu pot fi gestionate separat de acesta. Mai ales în context pandemic, senatul a trebuit să se asigure că în vederea exercitării dreptului la educație, studenții din afara orașului vor putea beneficia de cazare. Instanța pare să nu înțeleagă că „reluarea activităților didactice care presupun prezența fizică a studenților” implică, evident, reîntoarcerea în campusul universității a studenților și, implicit, reluarea procedurilor de cazare. Aceste responsabilități ale senatului universității nu pot fi, în niciun caz, separate. Așadar, interpretarea restrictivă a instanței că Senatul universității ar avea dreptul să organizeze exclusiv activitățile didactice, rezumându-se numai la cursuri/seminarii/laboratoare este o interpretare greșită, ce dovedește neînțelegerea legislației. Mai mult decât atât, instanța a interpretat astfel că O.U.G. 114/2021 restricționează drepturile pe care Legea educației naționale le dă Senatului universității (art. 213 alineatul 2 litera (h) din care reiese că Senatul ...aprobă metodologiile și regulamentele privind organizarea și funcționarea universității, or, nu acesta este sensul OUG 1 14/2021.

A arătat că susținerile instanței sunt și contradictorii, având în vedere că recunoaște că articolul din O.U.G. 114 se referă la obligația de a lua măsuri pentru asigurarea dreptului la învățatură și a dreptului la sănătate, dar consideră că acestea nu privesc faptul că studenții tocmai în cămine, unde locuiesc în spații comune, riscă să se îmbolnăvească.

Instanța a argumentat printr-o interpretare limitativă dreptul Senatului de a lua măsuri în baza autonomiei universitare, cu respectarea prevederilor legale și afirmă că „măsurile dispuse de către Senatul Universității prin hotărârea contestată nu reprezintă o transpunere a normelor legale, ci se substituie acestora, or actul administrativ de aplicare a legii nu poate deroga, nu se poate substitui și nici adăuga la lege”.

Or, astfel cum a indicat, și prin această argumentare este evidentă lipsa de înțelegere a normelor din însăși hotărârea atacată dar și eronata interpretare a normelor Legii educației naționale și a OUG 114/2021 care instituie responsabilitatea Senatului universității pentru organizarea și desfășurarea actului didactic, a întregii universități și, chiar cum instanța a precizat, de a lua măsuri generale de prevenire a îmbolnăvirilor cu SARS-COV-2 în unitățile și instituțiile de învățământ, în scopul asigurării dreptului la învățatură și a dreptului la sănătate, pentru beneficiarii primari ai dreptului la învățatură, studenți și personalul din sistemul național de învățământ.

Este o motivare contradictorie, în contextul în care se recunoaște obligația de a lua aceste măsuri și totodată se neagă că acestea pot fi luate de Senatul universității. Astfel, Senatul, pentru a îndeplini un scop legitim, anume apărarea drepturilor la sănătate și educație al studenților (astfel cum a indicat în documentele de la fond) a instituit ca măsură de protecție, ca la cazare, cei care au dreptul să fie cazați, să prezinte alternativ unul dintre documente. Nu a argumentat instanța prin ce anume se adaugă la lege sau se substituie legiuitorului Senatul.

A arătat că vaccinarea este un act care are loc în condiții legale, conform politicii de sănătate publică a statului, deci a solicita de la studenții vaccinați dovada vaccinării nu încalcă nicio prevedere legală, având în vedere și contextul și scopul actual. Instanța afirmă că

vaccinarea nu este obligatorie. Acest argument este străin cauzei, drept pentru care a precizat că tocmai fiindcă vaccinarea nu este obligatorie, se solicită studenților alternativ dovezii vaccinului un test RT-PCR negativ. Cazarea se face în anul universitar 2020-2021, deci până la începerea anului universitar 2021-2022. Această precizare are relevanță pentru a se vedea că în perioada în care se face cazarea este aplicabilă, astfel cum a arătat și în fața instanței de fond, Hotărârea Senatului universității nr. 105/2020, în care se indică faptul că studenților le sunt decontate până la data de 1 octombrie 2021 (pe parcursul anului universitar în curs) un număr de 3 astfel de teste.

A arătat că, în contextul în care a fost cazat o singură dată pe parcursul anului universitar, fiind în mod excepțional lăsat să locuiască și în continuare în cămin, astfel cum a recunoscut și în instanță, a solicitat doar decontarea unui singur test RT-PCR, prin urmare, mai are dreptul la 2 astfel de decontări de teste, în această situație fiind cu atât mai greu de înțeles interesul său în promovarea acțiunii.

De asemenea, este eronat să se considere că prin aceste solicitări la cazare studenții ar fi constrânși, în condițiile în care nimic nu îi obligă să se cazeze doar în căminele universității. Aceasta este o interpretare neargumentată, în condițiile în care ar putea să fie cazați în afara campusului universitar și primesc pentru a suporta cheltuielile de cazare o subvenție. Această măsură venită în sprijinul studenților este prevăzută de OUG nr. 73/2004 privind instituirea subvențiilor individuale de sprijin pentru cazare pentru studenții care locuiesc în alte spații decât căminele instituțiilor de învățământ superior de stat.

Instanța nu a motivat în niciun fel de ce concluzionează că măsurile dispuse de către Senatul Universității prin hotărârea contestată nu reprezintă o transpunere a normelor legale, ci se substituie acestora, or actul administrativ de aplicare a legii nu poate deroga, nu se poate substitui și nici adăuga la lege, în sensul în care nu indică modul în care Senatul prin măsurile luate se substituie legii sau derogă de la aceasta sau adaugă la aceasta.

Senatul doar instituie ce documente legale trebuie să prezinte studentul la cazare în context pandemic, neobligând studenții la nicio conduită, doar urmărind scopul legitim pe care chiar instanța îl recunoaște: de a lua măsuri generale de prevenire a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2 în unitățile și instituțiile de învățământ, în scopul asigurării dreptului la învățătură și a dreptului la sănătate, pentru beneficiarii primari ai dreptului la învățătură, studenți și personalul din sistemul național de învățământ.

Este o simplă afirmație a instanței de fond prin care încearcă să argumenteze, nu înțelege să o motiveze.

Mai mult, instanța a adus și alte argumente vădit neprobate și care sunt de competența specialiștilor epidemiologi: deși vaccinarea poate contribui la creșterea imunității persoanelor vaccinate, nu reprezintă o garanție, și nici testul RT-PCR de altfel, că persoanele respective nu sunt purtătoare ale virusului SARS COV2.

Această concluzie a instanței nu este argumentată, susținută de vreo probă, de vreo referire a instanței la studii medicale, la documente oficiale. Nici nu se precizează care este sensul acestei opinii, fiind un argument străin de natura pricinii.

A arătat că instanța nu a indicat pentru ce motive nu a luat în considerare argumentele recurente privind gravitatea consecințelor pe care le-ar avea neluarea măsurilor de prevenție și, în acest sens, a invocat HG 826/2021, măsurile luate prin această hotărâre ar însemna practic că, periodic, câte 2 săptămâni, studenții dintr-un întreg cămin să fie lipsiți de posibilitatea de a merge la cursuri, laboratoare sau poate examene sau să fie nevoiți să se mute temporar din căminul universității, ceea ce ar perturba grav activitatea acestora. Măsura de a se solicita la cazare documentele menționate în mod alternativ diminuează mult posibilitatea să devină incident alineatul menționat.

Mai mult decât atât, instanța a reținut că la data la care s-a emis Hotărârea Senatului, erau în vigoare prevederi identice, cele ale art. 1 I (3) ale HG 432/08.04.2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 aprilie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, pe care le-a inserat.

A arătat că instanța de fond a interpretat eronat prevederile menționate, astfel încât interpretarea sa vine în contradicție cu sensul acestora și a altor texte coroborate.

În mod vădit instanța a apreciat că Senatul în aplicarea prevederilor care îi instituie responsabilități, ar fi trebuit doar să repete ceea ce deja instituise legiuitorul, această interpretare lipsind de sens posibilitatea oferită de legiuitor de a lua măsuri de protecție.

Instanța nu a argumentat, așa cum a arătat, de ce aceste măsuri nu ar fi legale, a concluzionat dar nu a motivat opinia sa că Senatul adaugă la lege, se substituie legiuitorului, derogă de la legislație.

Având în vedere argumentele aduse anterior prin care a indicat că instanța de fond a interpretat eronat prevederile art.2 din Hotărârea Senatului USV nr. 29/22 aprilie 2021 ca pe niște restricții la accesul în cămin, Decizia Curții Constituționale nr. 457/3-30 este o motivare străină cauzei, întrucât Senatul nu impune niciun fel de restricții.

A arătat că instanța nu a motivat în ce mod sunt restricționate drepturi, nu a adus motivări pentru respingerea argumentelor că nu au fost încălcate drepturile constituționale enumerate de reclamant: articolele 16, 26 și art. 34 din Constituția României și nici de ce a respins apărările noastre vizând fondul referitoare la acestea.

În contextul actual internațional, în care, astfel cum a devenit de notorietate prin difuzarea în presă, CEDO nu a acceptat cererea a 671 de pompieri francezi care solicitau să se suspende obligativitatea vaccinării prevăzută prin legea din 5 august 2021 referitoare la gestionarea crizei sanitare, iar la nivel național Senatele altor universități transmit comunicate de presă referitoare la modalitatea de cazare în care regula este că sunt primiți doar studenții vaccinați, consideră că interpretarea eronată a articolului anulat de instanța de fond lipsește Senatul universității în mod abuziv de posibilitatea de a își îndeplini atribuțiile privind responsabilitatea de a asigura dreptul la educație și sănătate al comunității universitare.

Pentru motivele arătate a solicitat admiterea recursului, casarea în parte a sentinței-recurate în privința capetelor de cerere referitoare la admiterea acțiunii având ca obiect anulare act administrativ și anularea articolului 2 literele a și b din Hotărârea Senatului Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava nr. 540/08.09.2021, precum și a obligării recurente la plata cheltuielilor de judecată și reținerea cauzei spre rejudecare în sensul respingerii cererii de anulare a art. 2 literele a și b din Hotărârea Senatului Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava nr. 29/22 aprilie 2021 și a respingerii obligării acesteia la plata cheltuielilor de judecată și a despăgubirilor solicitate.

În drept, cererea de recurs se întemeiază pe prevederile Legii nr. 554/2004 cu modificările ulterioare, articolele 1, 2, 7, 8, 11, 14, 20, art. 488 alineatul 1 punctele 6 și 8 din Codul de procedură Civilă, prevederile Regulamentului de Organizare și funcționare a Senatului Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, prevederile Legii 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID 19, articolele 136 și 213 din Legea educației naționale nr. 1/2011, articolul 7 din O.U.G. 141/2020, art. 11 din HG 432/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României, art. 16, 26 și art. 34 din Constituția României.

Prin *întâmpinarea* depusă la 13 octombrie 2021 (f. 29-31 dosar) reclamantul Căluș Florin a arătat că cele două motive de recurs nu sunt argumentate, instanța nedând o hotărâre în care motivele să fie contradictorii, nici neaplicând greșit normele de drept material.

În argumentarea sa prin care înțelege să afirme că instanța a interpretat greșit normele cuprinse în Hotărârea Senatului Universității, recurentul folosește argumente cu adevărat contradictorii, introducând distincții inexistente, prin care încearcă să acrediteze ideea că nu s-au încălcat drepturile și libertăți cetățenești prin cererea ca, la cazare, să se prezinte unul dintre cele trei documente: adeverința de vaccinare, adeverința de testare RT-PCR sau adeverința din care să rezulte "trecerea prin boală". Recurenta pierde din vedere faptul că obligativitatea testării pentru virus nu este sprijinită de nicio decizie a Parlamentului României, că testarea în România nu este obligatorie printr-o lege organică și, prin urmare, prevederile subsecvente ale guvernului sau senatului unei universități nu se sprijină pe un temei legal, absolut obligatoriu în condițiile în care testarea este un act medical ce nu se poate impune fără acordul persoanei testate, iar dacă se urmărește impunerea sa pe termen limitat,

se poate face doar printr-o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale pe o perioadă determinată, această restrângere neputându-se face decât pe baza unei legi emise de Parlament, conform Deciziei nr. 458/2020 a CCR.

Din această perspectivă, Hotărârea Senatului Universității, întemeiată pe hotărâri de guvern ce nu sunt la rândul lor întemeiate pe dispoziții ale unei legi emise de Parlament, reprezintă o formă de triere discreționară și discriminatorie față de studenți. Discriminarea și caracterul discreționar sunt subliniate de faptul că studenții sunt obligați să își facă, împotriva voinței lor, fără a fi obligați de o lege a Parlamentului României, un test ale cărui costuri le suportă din propriile resurse și care au un grad foarte mare de probabilitate de a fi greșite.

Caracterul discreționar și disproporționat cu situația pe care încearcă să o soluționeze transpare și din faptul că un asemenea test ar putea să constate starea unui intern într-un cămin studentesc strict la momentul cazării, or dacă testul are rațiuni medicale și urmărește eradicarea infectării cu virusul covid, el nu poate fi suficient, ceea ce sugerează că un student admis pe baza unui test ar fi obligat să îl reia periodic, ceea ce l-ar pune într-o situație de inferioritate față de cei ce și-au făcut vaccinul și care, zice-se, au o oarecare imunitate, sau față de ce au avut „șansa” de a se îmbolnăvi de covid și nu trebuie să facă astfel de teste.

Astfel, considerând faptul că dispoziția hotărârii Senatului Universității nu beneficiază de un temei legal real, consideră că instanța a operat la interpretarea corectă a legii și la aplicarea ei la fel de corectă.

În ceea ce privește respingerea excepției lipsei procedurii prealabile, recurenta a considerat că instanța a aplicat eronat legea atunci când a decis că regulamentul Universității conferă deciziilor sale un caracter definitiv și obligatoriu.

De asemenea, a considerat că instanța a aplicat corect prevederile art. 7 alin. (4) al Legii nr. 554/2004, considerând Hotărârea Senatului ca un act administrativ ce nu mai poate fi revocat și deja produce efecte juridice. Rolul unei proceduri prealabile este acela de a încerca o rezolvare amiabilă a situației contencioase, în felul acesta derobând instanțele de spețe care pot fi rezolvate pe cale administrativă.

Atribuirea caracterului definitiv și executoriu hotărârilor senatului nu înseamnă că ele nu mai pot fi atacate în instanță, ci doar că odată adoptate nu mai pot fi schimbate pe cale amiabilă, ci doar pe calea procedurii contencioase.

În aceste condiții, procedura prealabilă ar apărea ca un act pur formal, ce nu servește niciun scop juridic.

Argumentarea recurentului este difuză, susținând că instanța i-ar fi conferit senatului „dreptul de a deroga de la prevederile legale”, lucru pe care instanța nu l-a făcut, aceasta limitându-se la a constata că prin caracterul asumat al deciziilor sale Senatul Universității a exclus posibilitatea soluționării chestiunii pe calea amiabilă a procedurii prealabile, făcându-o pe aceasta inutilă, nicidecum că senatul ar putea sustrage astfel de decizie controlului judecătoresc, ceea ce, cu adevărat, nu ar putea face. În consecință, nici în această situație nu poate fi vorba despre o interpretare greșită a legii, ci de o interpretare greșită a motivării instanței.

În privința modului de comunicare a hotărârii senatului, instanța a reținut corect, într-un argument subsidiar, ce nu are niciun impact asupra deciziei, neconstituindu-se într-un considerent decizoriu sau decisiv, că nu se poate constata exact momentul la care reclamantul a luat cunoștință personal de decizia universității, pentru a se stabili un termen de la care curge obligativitatea formulării procedurii prealabile.

Faptul că Regulamentul USV specifică cum se face publicitatea unui act administrativ este irelevant, deoarece prevederea legală este că termenul curge de la momentul la care reclamantul ia cunoștință de el. Cine poate stabili dacă reclamantul a citit sau nu pagina de web a facultății?

Argumentul formulat de către recurentă că nu a contestat introducerea unei plângeri prealabile, ci doar că a menționat tardivitatea sa este anulat de argumentul prezentat de instanță și discutat mai sus, cu privire la modul în care s-a făcut publicitatea actului administrativ.

Referitor la faptul că acțiunea ar fi fost introdusă prea devreme față de prevederile art. 11, expresia „în termen de șase luni” are în vedere un termen extinctiv, nu unul suspensiv, așa cum pare a considera intimata. Cum s-a demonstrat că plângerea prealabilă nu era necesară, iar acea cerere de comunicare de informații în baza Legii nr. 544/2001 este o formă de comunicare instituțională care poate fi considerată procedură prealabilă.

Cu privire la fondul cauzei, pârâta interpretează greșit, o dată în plus, considerentele instanței, care sunt foarte corecte, în sensul în care remarcă faptul că OUG nr. 114/2020 nu prevede în niciun articol al său printre măsurile concrete pe care trebuie să le ia universitățile dovedirea vaccinării, a testării sau a trecerii prin boală.

Nefiind specificate în mod concret aceste măsuri, ele nu pot fi aplicate discreționar, printr-o simplă hotărâre de senat universitar, întrucât aceste măsuri sunt de natură a îngreuna exercitarea temporară a unor drepturi și libertăți și nu se pot adopta prin OUG, conform art. 115 alin. (6) din Constituție, cu atât mai puțin prin HG, conform Deciziei nr. 458/2020 a CCR.

Prin urmare, instanța nu își propune să îngreuească sau să cenzureze dreptul universității de a lua măsuri de protecție a sănătății, ci doar constată că temeiul legal invocat de către intimată nu este suficient și nu conține dispoziții de natură a conduce la îngreunarea unor drepturi cetățenești.

În acest sens, instanța a constatat foarte corect că, procedând așa cum a făcut-o, Universitatea s-a substituit legii și a adăugat la lege, deoarece măsurile impuse nu se pot regăsi concret într-o lege emisă de Parlament, de natură a îngreuna exercitarea temporară a unor drepturi, prevederile cu caracter general a OUG invocate nefiind suficiente pentru a putea lua astfel de măsuri. Șirul interpretărilor greșite ale motivării instanței se continuă cu afirmația că argumentul că vaccinarea nu este obligatorie ar fi argument străin cauzei. În realitate, argumentul este foarte pertinent și el se completează cu acela că nici testarea cu testul RT-PCR nu este obligatorie, deoarece nu se regăsește în nicio dispoziție a vreunei legi emise de Parlamentul României, iar regăsirea ei în hotărâri de guvern este irelevantă, deoarece acele hotărâri de guvern nu sunt îndreptățite să adauge la lege, ele fiind simple norme de aplicare a voinței parlamentare, care nu s-a exprimat în sensul condiționării actului de învățământ, care circumscrie și cazarea, ca formă de asigurare a bunei desfășurări a acestei activități, de prezentarea unui test RT-PCR, în condițiile în care aceste teste s-au dovedit complet irelevante pentru testarea cu acest virus și urmează a fi scoase de pe piață la sfârșitul acestui an.

În plus, măsura testării este discriminatorie și arbitrară și din motivul invocat anterior, din care rezultă că acceptarea cazării în baza testării RT-PCR conduce la o situație în care studentul în cauză trebuie să se testeze regulat, ceea ce îl pune într-o situație de inferioritate față de colegii săi, dar și într-una în care poate fi discriminat pe acest motiv. Că este așa ne demonstrează și precizarea că intimata se ține obligată a achita contravaloarea a trei astfel de teste.

Consideră că instanța a motivat suficient afirmația că senatul s-a substituit legii atunci când a luat decizia de a impune cele trei condiții de admitere, prin afirmația că nu există cadru legal pentru ele.

Pentru aceste motive, consideră că nu sunt îndeplinite condițiile impuse de către art. 488, alin. 1), pct. 6 și 8 din Codul de procedură civilă, pentru a promova acțiunea de recurs și a solicitat respingerea recursului, menținerea sentinței și obligarea intimitei la plata cheltuielilor de judecată și a unor daune morale.

A solicitat în temeiul art. 18 alin. 3 din Legea 554/2004, daune morale în cuantum de 80.000, deoarece, prin decizia sa, cu nr. 29/22.04. 2021, emisă de Senatul Universității „Ștefan cel Mare” i-a creat o stare de inferioritate și de discriminare, obligându-l să se testeze împotriva voinței mele, creându-mi un profund disconfort psihic.

Consideră că această solicitare nu se constituie într-o îmbogățire fără justă cauză, deoarece aceasta din urmă este considerată a fi lipsită de o motivare, or în cazul său are o motivare foarte serioasă, ce ține de respectarea drepturilor omului într-un stat de drept.

La data de 24 noiembrie 2021 numita Nuț Gabriela Ștefania și Asociația Daria Constanța a depus cerere de intervenție accesorie în favoarea reclamantului Căluș Florin, (f.49-53 dosar), și au solicitat respingerea recursului formulat de pârâta USV, menținerea sentinței civile nr 540/2021 din 08.09.2021 pronunțată de Tribunalul Suceava, Secția contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. 3384/86/2021, ca legală și temeinică.

În condițiile în care instanța de recurs va respinge cererea de intervenție accesorie ca inadmisibilă, fără a fi comunicată recurentei, fără a fi pusă în discuție contradictorie și va anula în parte sentința recurată, cu reținerea spre rejudecare potrivit solicitării recurentei-pârâta, au solicitat amânarea pronunțării în vederea depunerii de concluzii scrise.

De asemenea, dacă Curtea va desconsidera motivarea în fapt și în drept formulată de intimatul-reclamant Căluș Florin în apărare față de motivele învederate de către recurentul-pârât, va respinge cererea de intervenție accesorie ca inadmisibilă și va anula în parte sentința recurată, cu reținerea spre rejudecare, au solicitat fixarea unui nou termen de judecata pentru a pune în discuție contradictorie între părți prezenta cauza. Dacă și această solicitare va fi desconsiderată, au solicitat amânarea pronunțării în vederea depunerii de concluzii scrise.

În continuare au prezentat istoricul litigiului, apoi, au arătat, cu privire la excepția inadmisibilității cererii, din lipsa plângerii prealabile, că excepția este neîntemeiată raportat la prevederile art. 7 alin. 5 din Legea nr. 554/2004 conform căroră această etapă nu este obligatorie în cazul acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate, întrucât au produs, produc efecte juridice efective.

Așadar, față de aspectul că actele administrative a căror anulare și inexistență se solicită nu mai pot fi revocate, întrucât au intrat deja în circuitul civil și au produs efecte juridice, se reține că procedura prealabilă nu este obligatorie.

Luând în considerare că prin cererea de chemare în judecată reclamantul a învederat că menținerea actului adică Hotărârea Senatului nr. 29/22.04.2021 în circuitul juridic echivalează cu imposibilitatea de a dormi în cămin, iar efectuarea testelor pe cheltuiala proprie echivalează cu golirea de conținut a patrimoniului reclamantului.

Au mai arătat că reclamantul Căluș Florin consideră că prin fapta sa, Universitatea „Ștefan cel Mare” i-a creat un sentiment al discriminării în raport cu colegii săi vaccinați, fiind expus unei false judecăți „de a nu avea grijă de sănătatea celorlalți”, rezultă indubitabil faptul că actul atacat, act administrativ cu caracter normativ, emis de o autoritate publică în vederea executării unor „legi”, care a intrat în circuitul civil și este definitiv și-a produs efectele, astfel încât procedura plângerii prealabile este lipsită de finalitate practică.

Prin urmare, se reține că actul și-a produs deja efecte juridice efective, astfel încât, procedura prealabilă este lipsită de finalitate practică, drept pentru care a solicitat respingerea excepției ca neîntemeiată.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea constată următoarele:

Recurenta pârâtă invocă motivul de casare prev. de art. 488 alin.1 pct. 6 C. pr. civilă, susținând că, hotărârea recurată nu cuprinde motivele pe care s-a întemeiat, cuprinde motive contradictorii și străine de natura cauzei.

Examinând hotărârea atacată sub aspectul invocat, curtea constată că instanța de fond a analizat cauza, argumentând atât în fapt, cât și în drept soluția pronunțată, iar motivarea acesteia nu cuprinde raționamente care să fie contrare ori motive străine de natura cauzei. În concret motivarea instanței de fond, în esență, s-a bazat pe împrejurarea că măsurile dispuse de către Senatul Universității nu reprezintă o transpunere a normelor legale ci se substituie acestora, în contextul în care solicitarea intimatului reclamantului a avut la bază încălcarea drepturilor prevăzute de Constituția României.

Prin urmare, motivul de casare întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin.1 pct.6 C. pr. civilă este neîntemeiat.

De asemenea, recurenta pârâtă invocă și motivul de casare prevăzut de art. 488 pct. 8 Cod procedură civilă, invocând greșita interpretare sau aplicare a normelor de drept material.

Sub un prim aspect, recurenta pârâtă formulează critici referitor la soluția de respingere a excepției inadmisibilității acțiunii rezultată din tardivitatea introducerii plângerii prealabile, susținând pe de o parte faptul că plângerea prealabilă ar fi fost formulată tardiv raportat la

momentul aducerii la cunoștință a actului atacat - notificarea transmisă Universității fiind în temeiul Legii nr. 554/2001 privind informațiile de interes public, pe de altă parte că acțiunea ar fi fost formulată prematur - chiar și prin raportare la răspunsul la notificarea transmisă, fără ca petentul să afle răspunsul Senatului la plângerea formulată. Curtea reține că, în mod corect prima instanță a respins excepția inadmisibilității în contextul în care prin notificarea transmisă Universității, înregistrată sub nr. 16573/5.08.2021 (f. 52 ds. fond) intimatul reclamant a solicitat revenirea asupra hotărârii Senatului Universității contestată, considerând solicitările din conținutul acesteia nelegale și abuzive. Acest aspect a fost clarificat prin adresa completatoare (f. 53 ds. fond), în sensul că solicită anularea art. 1 și 2 din Hotărârea Senatului nr. 29/20.04.2021. Față de natura actului administrativ, având în vedere dispozițiile art. 7 alin. 1 teza a II-a din Legea nr. 554/2004 ce prevăd, pentru motive temeinice, introducerea plângerii prealabile și peste termenul de 30 de zile de la comunicarea actului administrativ, dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii acestuia, întrucât hotărârea contestată a fost emisă la data de 20.04.2021 iar plângerea prealabilă a fost formulată la data 5.08.2021 (f. 52 ds. fond), în mod corect a reținut prima instanță respectarea termenului legal sub acest aspect.

De asemenea, Curtea reține că prevederile Legii nr. 544/2004 nu condiționează admisibilitatea cererii de chemare în judecată de soluția dispusă în cazul plângerii prealabile astfel că împrejurarea că la data sesizării instanței de judecată nu a expirat termenul de soluționare a plângerii prealabile nu determină inadmisibilitatea acesteia. Mai mult, pe parcursul procesului s-a împlinit termenul legal de soluționare a plângerii prealabile, astfel că presupusa prematuritate a acțiunii a rămas fără obiect. Mai mult, recurenta pârâtă a răspuns intimatului reclamant prin notificarea 16907/16.08.2021 cum recunoaște chiar aceasta, inclusiv prin memoriul de recurs, invocând însă în apărare faptul că răspunsul ar fi fost dat în temeiul Legii nr. 544/2001 privind informațiile de interes public, aspect irelevant, în contextul în care, așa cum s-a menționat anterior, Legea nr. 544/2004 nu condiționează admisibilitatea acțiunii de un astfel de răspuns.

Referitor la criticile vizând soluția de respingere a excepției lipsei de interes în promovare acțiunii, curtea reține faptul că prin cererea de chemare în judecată intimatul reclamant a afirmat încălcarea unor drepturi cu privire la criteriul cazării în căminul studentesc impus prin Hotărârea Senatului nr. 29 din 22 aprilie 2021, având în vedere cererea de cazare formulată la 14.06.2021, actul contestat producându-i o vătămare efectivă a drepturilor sau intereselor legitime afirmate. Astfel, întrucât reclamantul este student în anul II la Facultatea de Istorie și Geografie din cadrul USV Suceava și a formulat o cerere de cazare în căminul studentesc al Universității Ștefan cel Mare din Suceava pentru anul școlar 2021-2022, acesta justifică condiția de admisibilitate a cererii de chemare în judecată, respectiv interesul, conform Procedurii privind cazarea studenților în cămine aprobată în ședința Senatului din 24.05.2011, cererile de cazare se depun în lunile iunie – iulie, anul curent, pentru anul școlar următor (f. 31 ds. fond). Așadar, este lipsită de logică argumentația recurenteii pârâte care susține că lipsa de interes a intimatului reclamant este dată de împrejurarea că acesta este deja cazat în căminul studentesc al Universității, în contextul în care cererea de cazare vizează anul școlar următor. Prin urmare, în mod corect prima instanță a respins excepția lipsei de interes invocată de către recurenta pârâtă.

Pe fond, recurenta pârâtă susține că hotărârea atacată a fost dată cu aplicarea greșită a normelor de drept material, respectiv a prevederilor art. 7 din OUG 141/2020, a art. 11 din HG 432/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 aprilie 2021 precum și stabilirea măsurilor ce se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de Covid 19, prevederile art. 1 alin. 3 și art. 2 din Ordinul comun emis de Ministerul Educației și Ministerul Sănătății nr. 3235/93 din 4.02.2021, art. 76 alin. 2 din Regulamentul Senatului USV, prevederile art. 2 din Hotărârea Senatului Universității nr. 29/22 aprilie 2021. Criticile recurenteii pârâte nu sunt întemeiate.

Potrivit art. 7 din OUG 141/2020 (1) În funcție de situația epidemiologică și de specificul fiecărei instituții de învățământ superior, în baza autonomiei universitare, cu asumarea răspunderii publice și cu respectarea calității actului didactic, modalitatea de desfășurare a activității didactice ce presupune prezența fizică a studenților se stabilește prin

hotărâre a senatului universitar, cu respectarea măsurilor stabilite prin ordinul prevăzut la art. 2 și a reglementărilor generale și sectoriale din Uniunea Europeană privind minimul orelor de practică.

(2) Modalitatea de desfășurare a activităților didactice poate fi stabilită astfel:

- a) prezența fizică a studenților la toate activitățile didactice;
- b) prezența fizică a studenților la anumite activități didactice, stabilite conform hotărârii senatului universitar;
- c) suspendarea activităților didactice pentru realizarea cărora se impune prezența fizică a studenților în instituțiile de învățământ superior.

(3) Reluarea activităților didactice care presupun prezența fizică a studenților în instituțiile de învățământ, suspendate în condițiile alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c), în condiții de siguranță sanitară, se dispune prin hotărâre a senatului universitar, după obținerea avizului direcției județene de sănătate publică/Direcției de Sănătate Publică București, emis în termen de cel mult 7 zile de la solicitare, aviz care certifică îndeplinirea condițiilor de siguranță epidemiologică pentru reluarea activității”.

Conform HG nr. 432/08.04.2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 aprilie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, în vigoare la data adoptării hotărârii Senatului USV, art. 11: ”În condițiile art. 5 alin. (3) lit. f) și ale art. 38 din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare, se stabilesc următoarele măsuri:

1. activitatea în creșe și after-school-uri este permisă numai cu respectarea condițiilor stabilite prin ordin comun al ministrului educației, al ministrului muncii și protecției sociale și al ministrului sănătății, emis în temeiul art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare;

2. în cadrul unităților/instituțiilor de învățământ sunt permise activitățile didactice și alte activități specifice, precum și organizarea și desfășurarea examenelor pentru elevi/studenți, cadre didactice, în condițiile respectării măsurilor de prevenire, stabilite prin ordin comun al ministrului educației și al ministrului sănătății, emis în temeiul art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare;

3. la apariția a 3 cazuri de infectare cu virusul SARS-CoV-2 într-un interval de 7 zile consecutive, în spațiile destinate cazării elevilor sau studenților, se instituie măsura închiderii clădirii pentru o perioadă de 14 zile. Pentru elevii/studenții care nu au posibilitatea deplasării la domiciliu sau o altă locație se asigură de către unitatea/instituția de învățământ responsabilă cazarea în condiții de carantină, precum și măsurile necesare pentru sprijinirea asigurării necesităților de bază”.

Prin Ordinul comun emis de Ministerul Educației și Ministerul Sănătății Nr. 3235/93 din 4 februarie 2021 au fost aprobate măsurile de organizare a activității în cadrul unităților/instituțiilor de învățământ în condiții de siguranță epidemiologică pentru prevenirea îmbolnăvirilor cu virusul SARS-CoV-2.

Art. 1 alin. (3) se prevede că modalitatea de desfășurare a activităților ce presupun prezența fizică a studenților în instituțiile de învățământ superior se decide în conformitate cu principiul autonomiei universitare, cu respectarea prevederilor legale aplicabile.

Art. 2 - (1) Direcția de sănătate publică județeană/a municipiului București, denumite în continuare DSPJ/DSPMB informează, înainte de reluarea cursurilor, după vacanțele școlare/universitare, inspectoratul școlar județean/al municipiului București, denumite în continuare ISJ/ISMB, respectiv senatul universitar al instituției de învățământ superior, comitetul județean/al municipiului București pentru situații de urgență, denumite în continuare CJSU/CMBSU, cu privire la situația epidemiologică la nivelul fiecărei localități, în vederea stabilirii scenariului de începere a cursurilor.

(2) ISJ/ISMB transmite unităților școlare/conexe informarea DSPJ/DSPMB referitoare la situația epidemiologică la nivelul fiecărei localități, pentru stabilirea scenariului de funcționare.

(3) Scenariul de funcționare al unității/instituției de învățământ, pe parcursul anului școlar/universitar, se va actualiza în funcție de situația epidemiologică, prin raportare la prevederile art. 3, cu excepția situației în care localitatea intră în carantină”.

Din coroborarea normelor legale enunțate rezultă că instituțiile de învățământ superior pot hotărî asupra măsurilor privind prevenirea răspândirii infecției cu virusul SARS-Cov-2 numai cu respectarea prevederilor legale aplicabile și având la bază situația epidemiologică de la nivelul localității comunicată de către Direcția de Sănătate Publică.

Este cert că prin Constituția României sunt reglementate, începând cu art. 22 până la art. 52, drepturile și libertățile fundamentale, iar prin art. 53 se arată că „1 Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. (2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”

Actul administrativ individual litigios are un efect de limitare a exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale, deși se susține că premisa esențială sub acest aspect se regăsește în Legea nr. 55/2020, care constituie temeiul legal primar al respectivei restrângeri, adoptată pentru apărarea sănătății publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor și pentru prevenirea consecințelor unui sinistru deosebit de grav.

În cuprinsul considerentelor Deciziei nr. 457/2020, Curtea Constituțională, în soluționarea excepției de neconstituționalitate a unor prevederi din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de Covid 19 a reținut că potrivit art. 53 din Constituție, exercițiul unor drepturi fundamentale poate fi restrâns numai prin lege și cu respectarea condițiilor prevăzute de același text constituțional. În contextul situației de criză generată de pandemia de Covid-19, numai Parlamentul, prin lege, poate proceda la adoptarea unor măsuri restrictive, cu caracter esențialmente temporar și, după caz, gradual, proporționale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al acesteia, pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor la viață, integritate fizică și psihică.

Este dincolo de orice dubiu că art. 26 din Constituția României atestă că „Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată.” alin.1, respectiv că „Persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunele moravuri.” (alin.2). În aceste condiții, oricărei persoane fizice i se asigură dezvoltarea, fără interferențe exterioare, a personalității sale, inclusiv în relație cu alte ființe umane, implicând și o zonă de interacțiune a persoanei cu ceilalți membri ai societății. Totodată, orice persoană fizică are dreptul să dispună de ea însăși.

Este adevărat că drepturile și libertățile fundamentale nu prezintă în principiu un caracter absolut, ci sunt susceptibile de limitări. În plus, toate drepturile și libertățile fundamentale se pot găsi la un moment dat în concurs de exercitare de către titulari diferiți, așa cum este situația persoanei ce își dorește a fi protejate drepturile sale la viață, la integritate fizică și la sănătate, respectiv a persoanei ce dorește să dispună de ea însăși ori să își exercite viața privată.

Însă pentru astfel de situații, este necesară asigurarea unui just echilibru în exercitarea fiecărei categorii de drepturi și libertăți fundamentale aflate în potențial conflict.

Or, întrucât prin lege nu s-au impus limitări/condiționări de felul celor regăsite în actul administrativ individual contestat, curtea reține că Senatul Universității s-a substituit legiuitorului, impunând condiții suplimentare la cazare, ce nu se regăsesc în nicio lege în vigoare la momentul adoptării hotărârii contestate.

Autonomia universitară garantată de Constituția României prin art. 32 alin. 6 și de art. 123 din Legea nr. 1/2011 nu dă dreptul niciunei instituții de învățământ să încalce legislația în vigoare și să stabilească limitări de drepturi, fapt ce poate fi realizat doar prin lege, conform art. 53 din Constituție și doar de către Parlament. Raportat la competențele pe care le au

organele de conducere și execuție din cadrul unei universități conform prevederilor Legii nr. 1/2011, ne aflăm în mod evident în fața unei depășiri a competențelor legale ale Universității Ștefan cel Mare Suceava prin impunerea unor condiții suplimentare la cazarea în cămin.

Mai mult, o astfel de măsură ar încălca și art. 26 al Convenția privind drepturile omului și biomedicina din 1997 (Convenția de la Oviedo), care presupune că orice restricții la exercitarea drepturilor omului nu pot fi prevăzute decât prin lege, și trebuie să constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru siguranța publică, prevenirea infracțiunilor penale, ocrotirea sănătății publice sau protecția drepturilor și libertăților altora.

În plus, decizia Senatului Universității încălcă și principiul echității – în baza căruia accesul la învățare se realizează fără discriminare, principiul asigurării egalității de șanse, principiul centrării educației pe beneficiarii acesteia (pe student), principiul fundamentării deciziilor pe dialog și consultare și principiul respectării dreptului la opinie al studentului ca beneficiar direct al sistemului de învățământ, precum și principiul transparenței și al autonomiei universitare, garantate de Legea Educației Naționale nr. 1/2011.

Pe cale de consecință, având în vedere cele anterior menționate, Curtea apreciază recursul ca nefondat, urmând a-l respinge ca atare.

Pentru aceste motive,
În numele Legii,

DECIDE:

Respinge ca nefondat recursul declarat de pârâta *Universitatea Ștefan cel Mare Suceava*, cu sediul în municipiul Suceava, str. Universității nr. 13, împotriva *sentinței nr. 540 din 8 septembrie 2021 pronunțată de Tribunalul Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal*, intimat fiind reclamantul *Căluș Florin (...)* și *Nuț Gabriela Ștefania și Asociația Daria Constanța (...)* – cu cerere de intervenție accesorie.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței, azi 13 ianuarie 2022.

Președinte,
Gabriel Florariu

Judecător,
Diana Grigorean

Grefier,

Red. G.F.
Jud. fond: Nicoară D.C.
Tehnored. H.L.
Ex.5/03.03.2022